

[Ministeren for offentlige arbejder.]

der var lovhjemmel til at bygge denne lufthavn, og at jeg derfor burde gå til folketinget og få skabt en sådan lovhjemmel. Noget sådant har jeg aldrig givet udtryk for.

(Kort bemærkning).

Niels Ravn: Det er det ærede medlem hr. Horn, der kalder mig frem. Det ærede medlem sagde i et tidligere indlæg, at jeg havde misforstået en af det ærede medlem fremsat udtalelse ved en tidligere lejlighed, og i den anledning citerede det ærede medlem fra det ved den lejlighed optagne bånd. Når det ærede medlem har gjort sig den ulejlighed — forstår jeg — at afskrive båndet, vil jeg, da udtalelsen i sin helhed ikke var særlig lang, bede det ærede medlem om at give os hele citatet fra båndet.

Formanden: Der er tilsyneladende på indeværende tidspunkt ikke flere, der har ønsket ordet for korte bemærkninger vedrørende trafikspørgsmålene, og vi går da over til undervisningsspørgsmålene.

Poul Hartling: Allerede i fjor gav statsministeren udtryk for, at han ønskede en mere levende og interessant finanslovdebate, og derfor foreslog han at lade fagministre gennemgå deres udgiftsområde; partierne skulle så ved særlige ordførere tage en debat op om disse områder. Det blev ikke til noget i fjor, men i år skulle det så være. Den højtærede statsminister gentog i åbningsdebatten sit ønske, som gik ud på, at vi fik — jeg citerer sp. 186 i Folketingstidende —

„en særskilt debat om f. eks. trafikken eller undervisningsområdet og på den måde her i det høje ting fik lejlighed til at beskæftige sig mere indgående med det enkelte ministeriums planer for investeringer end finanslovdebatten, som den hidtil er blevet ført, har givet anledning til.“

Og den højtærede statsminister fortsatte med at sige, at debatten — jeg citerer videre —

„vil få en helt anden dybde, hvis man har et oplæg om f. eks. alle trafikministeriets investeringsplaner og får lejlighed til — ved at partierne sætter særlige ordførere på talerstolen — virkelig at gå

ind på både overblikket over og enkelthederne i et sådant investeringsområde.“

Nu er vi altså midt i dette forsøg, og det forekommer mig, at det ikke er blevet alt for vellykket; måske er det nærmest blevet en fiasko. Nu gør det ikke så meget, at forsøg mislykkes, hvis man erkender årsagerne og er villig til at rette dem, for så kan det jo gå bedre næste gang.

Jeg ser især 2 grunde til, at der ikke er kommet videre megen fornyelse i debatten ved, at man lod de to ministre tale i går. Den ene er, at denne debat ikke er blevet tilstrækkelig forberedt og planlagt. I går vidste man knap nok, om drøftelsen skulle finde sted i går eller i dag — ja, selve den endelige beslutning om at lade de to ministre optræde i debatten synes at være kommet lidt bag på de fleste medlemmer af folketinget. Hvis man vil have en ordentlig debat om ét eller to bestemte områder, må man sætte rimelig tid af til denne debat. Det har man i virkeligheden ikke gjort denne gang. Finanslovdebatten har jo som regel drejet sig om stort og småt mellem hinanden, om lokale spørgsmål og rigsansliggende, om alle ministeriers område i én stor bixsemad. Hvis debatten om to specielt udvalgte ministerier blot skal gå ind som et par særlig store bidder i bixsemaden, bliver der ingen virkelig fornyelse deri.

Partiernes ordførere kunne lytte til ministrenes smukke taler i går, men der foreligger endnu intet fortryk, hvorfor det kan være svært nok at gå ind i en debat om de mange tal, som man knap nok kunne nå at notere sig, og alligevel skal vi nu i formiddag kunne tage drøftelsen op.

Jeg foreslår — hvis folketingets præsidium enes om at fortsætte det, vi nu er begyndt på — at den eller de pågældende ministre afgiver deres redegørelser, inden finanslovdebatten begynder, og ikke midt i den, eventuelt samtidig med finansministerens fremsættelse af finanslovsforslaget. Finansministeren spiller med hele orkesteret af budgetter, og så kommer der et enkelt instrument og gennemspiller sit tema. På den måde var der tid for folketinget og for offentligheden til at gennemtænke tingene, og så kunne det blive til en virkelig debat.

Den anden grund til, at det ikke lykkedes alt for vel — og nu holder jeg mig alene til den højtærede undervisningsminister — er,